

Θ.- "Αρ' ὄφ... ὄφ... θά ἐγνώριστά με ποῖος εἶμαι. Ὁ παλαλὸν ὁ γυιὸν, ὁ τέξ καὶ
μαναχὸς τῇ σιόρας τῇ Σουμέλας. Ἡ μάνα μ' ἔστειλε με σὴ Σαλονίκη νά
καζανεύω παράδες καὶ ἐγὼ σ' ὄλια ἀπάν' ἐμαζάνεφα κι' ἵναν πιπιλομάτεναν.
"Ἐγι' ἄτεν καὶ σὸ χωρίον καὶ ἵντιαν ἐποίησα, ἐσέγνα ὅλτο· σὸ νά καὶ ἐσου
μαδεύτα τέν.

Σ.- (ἀπὸ μακριὰ) νεθοδωρίνααα.....

Θ.- 'Αδανά εἶμαι μάνα, νὸν ἀοῖτιον ἐν. Ντό ἐθάρρεσες μάνα. Κ' ἐπ' ἐκεῖ τ' ἄλλο

Σ.- (ἀπὸ κοντά τώρα) 'Αδανά ντό κἀθεσαι;

Θ.- Γιατί;

Σ.- Κι' ἄρ' ἡμπορεῖ ὁθεν κι' ἂν εἶν' ἔρχουνταν....

Θ.- Κάλον. Ἐγὼ... ἐξέρω. Εὐὸ μὴ στεναχωρεῖνεσαι.

Σ.- Κάλον. "Ε ἄρ' ἀτώρα ἡσυχασες;

Θ.- (ΛΓελαῶ) "Οφ ν' ἀοιλι ἐμέν.

Σ.- Ντό γελαῖς; ἱμαν...

Θ.- (ογελαῖ) κριμαν;

Σ.- Τσούρ' ἀτο. Μ' εἶσαι λαφρός. Ἐρικὰ σ', ἄρ' ἀπὸ ἐν κριμαν. Ντό λοθέσαι μὴ ἐσνε

Θ.- "Εξέρτο ντό; Ἐντῶκεν σὸ νοῦ μ', ὄνταν εἶπες με, πῶς εἶμαι κι' ἄλλο ἀρσο
ῆς κι' ἀσὸν σκῆλον ἐμουν. (γελαῶ) Καὶ ἀγνὸν ἔρθε με.

Σ.- Κι' ἄρ' ἐκεῖν' τὰ ἡμέρας ἐγούτούρεφες ἀλλάι-μαλάι. "Εσικωνες κι' ἐθέινες -
ἢ 'Ασπασία κι' ἐχ θάρρος με τ' ἐμέν, κι' ἐχ θάρρος.-

Θ.- Καὶ μτάρ φέμμαν ἔτον; Γιατί κι' λέγω ἀτώρα. Ζατί ἀκόμαν κι' ἐπρόφτασεν

Σ.- νά φανερῶν' τό θάρρος ἀτο', ἅμαν ὀλίγον-πολλά ἐγροῖξα. ὅλα μέ τῇ σειράν.

Σ.- "Αναθεμά σε σοηταρή. Ἡ καλατοσὴ σ' ἀγνὸν καὶ θαυμαστόν.

Θ.- Νέησα. Εὐχαριστέθες μάνα, ἐσάρεφαν σὴν φύσ' ὄλια, ὅπως ἐγένταν;

Σ.- Μέτα γιατί νά μὴ εὐχαριστῶμε. "Ε.. ἄλλα συνήθεια ἔχνε ἐκεῖν' καὶ ἄλλα
ἐμεῖς.

Θ.- Σά πολιτείας ὅλ' ἀτά τὰ συνήθεια ἔχνε. ὅλα θά ἐφανέρωναν τῇ νύφεν.

Σ.- Καὶ γιὰ μ' εἶν' ἀσά ἐμέτερα κι' ἄλλο καλλίον; ἅτά εἶν'.

Θ.- "Ε.. μάνα, τ' ἐμέτερα εἶν' παλεῶ. τὸ ἄμον, πολλά ἀργεῦνε τ' ἐμετέρ'. "Α.. μάνα

Σ.- "Ας λέγω σε, τ' ἐμέτερα τὰ συνήθεια κι' ἄλλο τσιατραφίλια εἶν. Οἱ ἀτωρι-
σνὸί κι' ἄλλο ἀπλά ἐφτᾶγνε, ἵντιαν ἐφτᾶγνε. Ἐκάτομε ἀπὸ σὴν ὁτάν. "Αρ
ἐγονούσεφαν ἐκεῖ οἱ καλεσμέν' ἄλλα κι' ἄλλα κι' ἐπ' ἐκεῖ ἔγναν ἐκέρασαν

- Σ.-έμας. Ζατί άσά καλατσίας άτουν τά περιττά πά κι'έγροικανα. Σ'·Έλλε-
νικόν άπάν'σ'·Έλληνικόν άπάν', έχολόσπασα άλλάι-μαλάι. Ούχι...είπα, μίαν
νά έτελειώναμε κι'έδεβήνα πλάν. Νέησα, έρθεν ή σειρά σά δαχτυλίδια.
"Αρ'έκεινα πά κορπανόρια έλλαξαν κι'έμετέλλαξαν, είπαν μασχαρευτά λόγια,
έγριλεύταν άσά γέλτα, έτσάηξαν-έβάρκιξαν, άρ'όλεν τά ύστερνά έδέκα κι'
έγώ πά τήν, εύχή μ' και'έγλήτwsα. "Αρτούνι σ'άτό άπάν' ή Σπασία, ή νύφε μ',
μέ τόν δίσκον σό χέρ' έσκάλωσεν νά κεράζ'. Κάτ'άς έρωτῶ σε. "Ονταν ένε-
ραζεν ή Σπασία, έσύ ντ'έπεγνες άπό πίσ'άτσ'; "Αμον σιηλόπον άσό τέκν'έτον
άτσ'κι'έχπάουσνε.
- Θ.- (γελά) Τ'άτωρισνόν άοϊνον έν. Ντό έθάρρεςες μάνα. Κ'έπ'έκει τ'άλλο
κί λές.
- Σ.- Ποϊον;
- Θ.- "Η 'Ασπασία ντό κ'έκρῶτνεν μάχ. έβγάλ'άτο, άμαν έντράπα. Κι'άρ'άέτο'πά
- Σ.- Ζατί έβρες και' τ'άτωρισνούς νά κρατούνε μάχ. "Ενιτν...σεράντα χρόνια
μάχ'έκράτνα τόν πεθερό μ' και' τήν πεθερά μ'. "Ερθαν κι'έπέθαναν και'
τή λαλία μ'κι'έκισαν. Μέ τό πούσ-πούσ και' μέ τ'ίσμάρια έλεγα ντό θά
έλεγα.
- Θ.- Κρῖμαν..κρῖμαν...
- Σ.- Ποϊον έν κρῖμαν;
- Θ.- Ντό κι'έκαλάτσευες τά πεθερικά σ', άρ'άπό έν κρῖμαν. Ντό λολέσα μή έσνε
και'κι'έκαλάτσευες; "Ο θεόν ντ'έδέκεν τή λαλίαν νά τσουρών'άτο οί άν-
θρώπ';
- Σ.- Καλόν-καλόν. Κά τό μάχχ κι'έτον καλόν. Και' τ'άλλα-και' τ'άλλα τά έμορφα
τά άτέτια μουν;
- Θ.- Για πέ, σά σουμάδια πῶς έπῆεν;
- Σ.- Τήν πλάση σ'. Σή κοριτοή μερέαν έτοιμάγoutαν έμορφα, όλα μέ τή σειράν.
Τή γαμπρού τό μέρος μέ τήν κεμεντσέν και' μέ τ'άλλάι έσκιζεν κι'έπέγενεν
και' μέ τά τραγωδίας έμπαιναν σό σπít'τή κοριτοή.
- Θ.- "Εξέρω, κι'έπ'έκει άσό έμπαιναν άπέσ'έσκάλωναν τό μασχαρευτόν τήν καλα-
τοήν. Κάποτε έτσάηξαν, δυνατά. Π'έκορεν άτσ'άπό μακρά, έθῶρνεν έτάβιζαν.
- Γιόκ'άσ'έσέτερον τό ραλίν θά πίνwμε άτώρα, γιόκ'άτώρα άσ'έμέτερον -
και' τήν φύν τή γαμπρού έβγάλναν ούς νά θά έφανέρωναν τή νύφεν.
Κι'άμ πῶς. Τά έμορφα και' τά νόστιμα άρ'άτά είν'.
- Σ.- Καλά λές. Νόστιμα είν', άμαν άέτο'άμον πολλά άργεύνε τ'έμετέρ'. "Α..μána
έγώ μή τερείς ντό λέγω άέτο', έγώ σ'έμέτερα τ'άτέτια κι'άλλάζw κανενός.
"Αμαν ντό νά έφτάς, έβρέθαμε σή λαλονίκην, έπήγαμε έμείς σ'έκεινούς άπάν.
Σ.- "Ελπετ. "Αέτο'έρθαν τά πράματα.
- ΟΛΟΙ.- (γελούν)

- Θ. - 'Εγώ μάννα έγροτίζ'άτο. Ήλιν άμον κι' έσάρεφεσε τό τσιμπούς'.
- Σ. - Μετά ντό θά έσάρεψε με. Ζατί ούς νά έκατήβαμε π'αυτόμοπηλ'έζάλτσεμε, αλάι-μαλάι. 'Επήγαμε έκεινά, ούς νά θ'έπεζαλλίωμε, έσινάλωσαν και τά σουμάδια, έσινάλωσαν έκειν'τ'άφορισμένον τό κουρτιόν. "Ημαρτα και ντό δυνατά πά παίζ', έδέκαμε άλλο ζαλάδα, ώτια πά κι'έφεκε με. "Ολια νησα, σ'όλια τά κεράγματα άπάν', έδέκανε με έναν τρανόν-στρογγυλόν, ουφέτον θά έτον, άμον γυαλίν όμοιάζεν. "Οσον έναν καρύδ'θά έτον. Νήσα, έσέγι'άτο σό στόμα μ'. Σπίγγω νά γλήν'άτο, κι' γλήσκειται. Γυροιλώθ'άτο άπές'άλα σό στόμα μ'και νιά νά έβγάλ'άτο έπορώ και νιά νά διαβαίν'νά έν.
- Α. - (γελά)
- Θ. - Ντό γελάς; "Ε.. Παναγία και Χριστέ μ', είπα, γουρταρέψτε με άπ'άδά σό καιόν. 'Επέρα τήν άπόφασιν νά έβγάλ'άτο, άμαν έντράπα. Κι'άρ άέτσ'πά έτολαντούρεν'άτο άπές'σό στόμα μ'. Σπιχτόν σισιάν τ'άφορισμένον, νά έτσακουόν κι'έτον. "Αρ νήσα, ένα-χάπαρα έρθεν κι'έσπασεν. Ούχι... δόξα σοι ό θεός, έγουρταρεύτα είπα. Τ'άπές'μαλακόν έπον. "Αμαν πώς κι'όιννεϊς, έπήεν έκειν'τό γλύκισμαν σό σαπεμένον τό δόντι μ'άπάν και έσινάλωσαν νά πονεϊ και έκεινο. 'Εβασανίγα και μέ τ'έκεινο πά έναν καιρόν κι' έπ'έκει έπίασε με έναν άφορισμένον κιφαλόπονον, τελιά ξάι μ'έρωτās. Τό κουτιόν ζατί ξάι κι'άστάθεν.
- Σ. - (γελά) Τήν πλάση σ' μάννα, άμον ντό λές χαράμ'έπήεν ήμέρα για τ'όι-έσέν.
- Γ. - 'Υροίλησα, έγροίλησα. Πάντες ευχαριστήθηκες, έτσι;
- Σ. - Πώς κι'όιννεϊς. (κτυπά ή πόρτα)
- Σ. - Κορώ νά λέγω όχι. Ζαλάδα άυτόκινητή έναν, κουρτιόν δύο, στραγγυλά
- Θ. - 'Εμπρός!
- Σ. - 'Ελάτε, ποίος είσνε.
- Γ. - Καλησπέρααα.
- Α. - Καλησπέρα. (τά δυό καλησπέρα ταυτόχρονα)
- Σ-Θ. - Καλησπέρα-καλησπέρα.
- Σ. - Καλώς, τόν συμπέθερον, και τή νύφε μ'.
- Γ. - Καλώς σās βρήκαμε, καλώς σās βρήκαμε.
- Α. - Πώς σέ έρωθύμεσα μητέρα!.. το λειψτόν; Νήσα, τί ώρα έχεις;
- Σ. - "Εδω άγλήγορα!.. "Εμπρ'ήμέραν πή πέφτ'κατέβηκαμε και έκίναμε τά σουμάδια και άμέσως μέ έρωθύμεσες;
- Α. - Ναί μητέρα. 'Εγώ πολλά.... άγαπώ σε.
- Γ. - 'Η κόρη μου είναι ξετρελαμένη μαζί σας. "Αρ άτό έτον.
- Σ. - Τ'έμόν'ό γυόν πά παστάν'έζάντινεν.
- Σ. - Μέ τή σειρά μ'έγώ πά θά ζαλλίζω σε. Ντό έθάρρεσες κουρτιόν έν-κουρτιόν
- ΟΛΟΙ. - (γελούν)

Σ.-... γρά-γρά και γρού-γρού; 'Α τώρα τίβριμ' τίβριμ' συμπέθερεεεε.....

Θ.- Μέ συγχωρεῖτε, ἐγὼ θά πάω μέχρι τό ἀλῶνι μιά βόλτα. Καί σᾶς ζητῶ ἰδιαί-
τέρως συγγνώμην πατέρα, πού δέν ἦρθα νά σᾶς πάρω ἀπό τό αὐτοκίνητο,
ἀν καί πρόσεχα νά ἀκούσω τή βοή τοῦ αὐτοκινήτου..

Γ.- Δέν πειράζει, δέν πειράζει. συμπέθερε ἡ κόρη σου ἐγένοντο τ' ἐμέτερον.

Α.- Κι' ἐγὼ πᾶ θά πάω νά νοιτάξω ἡ 'Απρίλα ἔρθεν; θά παίρω καί τό ἀλμεγάδι
..... ἐντικουδία κα' ντ' ἔγκερες;

Σ.- "Οχι-ὄχι, τό ἀλμεχτέρ' θά λές. 'Αλμεγάδι εἶναι τό χτήνον, πού δίνει γάλα.
'Εντῶκεν στό νοῦ σου;

Α.- "Α... ναί θυμήθηκα. Φεύγω λοιπόν.

Σ.- Κάθκα ἀπ' ἐδῶ συμπέθερε.
καί θά χορεύωμεν καί ὅλα θά κάνωμεν. (γελᾷ)

Γ.- Μάλιστα. 'Ωραῖα λοιπόν. Μιά χαρά εἶναι τό χωριό σας.

Σ.- "Εμορφον ἔν.

Γ.- "Ε.. λοιπόν, ποιές ἐντυπώσεις ἀπενόμισες ἀπό τίς προχθεσινές ἀρραβῶνες
τῶν παιδιῶν μας;

Σ.- Για τὰ σουμάδια ὀμιλᾷς. Μετά ἐσεῖν τὰ κάνετε ἄλλο-λογῶν.

Γ.- "Αλογον;
ἀναγνώστη, ἔχνε, γελοῦν καί κόσμος κι' ἐν. (ἐνῶ ἡ λῶρα συνεχίζει)

Σ.- Γιόκι τσάνουμ. 'Τεριάκι ἐσεῖν τὰ κάνετε ἀλλέως κι' ἐμεῖς ἀλλέως. 'Εγροί-
κησες;

Γ.- 'Εγροίκησα, ἐγροίκησα. Πάντος εὐχαριστήθηκες, ἔτσι;

Σ.- 'Επορῶ νά λέγω ὄχι. Ζαλάδα αὐτοκίνητη ἕναν, κουρτιόν δύο, στραγγυλά
κουφέτα ἄμον γυαλιά τρία καί τάραμαν τσιμιδὴ τέσσερα.

Γ.- Δηλαδή, ἂν ἔλλειπε ἡ ζαλάδα τοῦ αὐτοκινήτου, οἱ ἐντυπώσεις σας θά
ἦταν ἄριστες;

Σ.- Ναί-ναί.

Γ.- Μέ τό καλό νά κάνουμε καί τό γάμο. θά καὶ τό πελειούδι τότε. 'Εγὼ ὁ
Γεράσιμος, ὁ γεροζούρας, θά γίνω μαρό παιδί καί θά διασκεδάσω μέ τήν
ψυχή μου.

Σ.- Κι' ἐγὼ ἡ Σουμέλα θ' ἀφήν' ἀτο λειψτόν; Νέησα, τί ὥρα ἔχεις;

Γ.- 'Η ὥρα εἶναι ἐπτά παρά εἰκοσι πέντε.

Σ.- Τήν πλάση σ' τήν πλάση σ'...

Γ.- Ποῦ πᾶς;

Σ.- θά ζουλίζω τό κουμπίν. (ἀκούεται λύρα) "Αρ ἀτό ἔτον.

Γ.- "Α... τήν Ἥοντιακή ἐμπομπή πῆρες.

Σ.- Μέ τή σειρά μ' ἐγὼ πᾶ θά ζαλίζω σε. Ντό ἐθάρρεςες κουρτιόν ἔν-κουρτιόν

- Σ.-...γράφ-γράφ και γροῦ-γροῦ; Ἀτώρα τίβριμ' τίβριμ' συμπέθερεεεεε.....
- Γ.- (γελᾷ) Ὠραῖα-Ὠραῖα, θά τ' ἀκούσωμε εὐχαρίστως.
- Α.- (ἀπό μακριά) Ἀνοῖξετε το πιό δυνατά!.....
- Σ.- Νά τρώγωμε τή χαράς. Ἔ... συμπέθερε ἡ κόρη σου ἐγέντον τ' ἐμέτερον.
- Γ.- Μά ἀφοῦ τήν κἀνατε νύφη, εἶναι πιά δική σας. θά ποντικοποιηθῇ.
- Σ.- Τά πεντικούδια πᾶ ντ' ἔγνεβες;
- Γ.- (γελᾷ) Δέν εἶπα ποντίκια. (γελᾷ)
- Σ.- Ἄρον τό γυιό μ' ἐσύ πᾶ πολύ χουλχουνίζεις.
- Γ.- (γελᾷ) Ἔτσι-ἔτσι ὅπως λές, στή χαράν θά φάωμεν καί θά πιούμεν καί θά θάραγουδίσωμεν καί θά χορεύωμεν καί ὅλα θά κἀνωμεν. (γελᾷ)
- Σ.- Θεέ μ' σό καλόν θά φέρτσ' ἀοῦτα τά γέлта.
- Γ.- Καί δέ γελας κι' ἐσύ συμπεθέρα;
- Σ.- Ἀπέσ' σή μέσ';
- Γ.- Ναί-ναί. (γελᾷ) Τό γέλοο εἶναι τροφή.
- Σ.- (γελᾷ) Ὅταν ἐποῖκην ἐμέν πᾶ κι' ἐγέλασα. Τή πολιτείας ἀνθρώπ' ντ' ἀνάγκην ἔχνε, γελοῦν καί κόσμος κι' ἐν. (ἐνῶ ἡ λύρα συνεχίζει)

— νῦρ - κουνούρια —

..... ἡ ἀποφώνηση καί ἔπειτα ἡ λύρα δυναμωμένη συνεχίζει.....

Ο. *Ἐκείνη ἡ στιγμή πῶς τήν ραδιοφωνική με ἀκίνητη
σεμνότητα ἡ λύρα ἐκείνη. Ἐξέλεον ἴσως! ὁ Μπαλάνης. ὁ θαυμάσιος
ἡ Μρ. Κω. ὁ Κωστήδης, ὁ Πάκης Κωστήδης ὁ Σερνίδης καί ὁ Πάκης
ὁ Κωστήδης.*

λύρα - κουνούρια - ἀκίνητη - ραδιοφωνική

Ἀκούστε τώρα, εἶστε ἀκροαταί, ὁ Κωστήδης
αὐτοῦτον καί ὁ Κωστήδης

— νῦρ - κουνούρια —
Συνεχίζεται ἡ ραδιοφωνική γὰρ ἡ λύρα
καί ὁ Κωστήδης ἐκείνη πνευματική

— νῦρ - κουνούρια —
Ο. Καί σὺ εἶδες τὸ αὐτοῦτον ραδιοφωνικὸν καὶ ἡ ραδιοφωνική

Ο. Ἀκούσατε τὴν εἶδος, τὴν εἶδος καὶ τὴν εἶδος
τὴν εἶδος, τὴν εἶδος καὶ τὴν εἶδος
ἐυχαριστοῦμε τὴν εἶδος, τὴν εἶδος καὶ τὴν εἶδος

Ο. Ἀκούσατε τὴν εἶδος, τὴν εἶδος καὶ τὴν εἶδος
ὁ Στ. Μου. ἔδωκε τὴν εἶδος καὶ τὴν εἶδος
τὴν εἶδος καὶ τὴν εἶδος